

Sandovikens Bataljons årsrapport

1945

Ved krigs avslutningen rådet det spesielle forhold. Man gikk derfor frem etter ansiennitetsprinsippet og kalte det kåring fordi ordinært valg fordi det ikke var mulig å gjennomføre på den korte tiden som var til rådighet. Følgende ble kåret:

Offiserer 1945.

Egil Larsen	Sjef
Arne Baarvik	1. kompanisjef
Kurt Johannessen	2. kompanisjef
Egil Vetaas	1. løytnant
Freddy Amundsen	2. løytnant
Kjell Olsen	Fanebærer
Finn Christensen	Tamburmajor
Aksel Koldal	1. faneoffiser
Aksel Hovland	2. faneoffiser
Fritz Larsen	3. faneoffiser
Alf Dahle	1. troppsjef
Ole Vatne	1. hornblåser

I begynnelsen av mai dette året, gikk det hårdnakkede rykter om tysk overgivelse i Norge. Allerede den 2. og 3. mai var Torg allmenningen og Ole Bulls plass full av mennesker som ventet på nyheter. Alt var temmelig svevende, og man visste ikke hva tyskerne kunne finne på. Ja, sjansen for et nytt Warszawa (innbyggerne gjorde her opprør som ble knust av tyskerne) var faktisk til stede dersom tyskerne valgte å kjempe eller rykke inn i byen fra sine forlegninger. Men de holdt seg rolig, Helt frem til 6. mai var nyhetene nazikontrollert, men spenningen og menneskemassene bare økte i sentrum. Den 8. mai var man sikker, og hjemmestyrkene og "Bjørn West" karene dukket nå opp på de strategiske steder i byen. Det var et meget krevende og ikke så lite farlig arbeid å avvæpne tyskerne, men de fikk god hjelp og støtte av de første engelske tropper som kom til Bergen den 10. mai. Likeledes ble de første engelske flåtestyrkene ønsket "Welcome to Bergen" sammen med den engelske offiser Mr. Chew, som opptrådte i battlejakke, skottelue og kilt. Han er fotografert sammen med hjemmefrontens leder herr Sæverud.

Men Bergens befolkning kunne ikke vente på alt dette. De tok seieren og fredsslutningen i sin egen hånd og gjorde hele Bergens sentrum om til en gigantisk nyttårsaften med musikk og dans, omfavnelser og kyssing, alt på åpen gate mellom mennesker som knapt kjente hverandre. Det var en sydlandsk stemning som overgikk all beskrivelse, spontan og løssluppen. Det var som om man var sluppet fri fra fengsel og lenker. Folk var elleville. Det var ikke nok å feire freden hjemme mellom fire vegger, man måtte ut på gaten og slippe sine følelser løs. Tyskerne så man heldigvis ikke noe til. De hadde fått ordre om å holde seg i ro i sine forlegninger, og det var meget klokt. Det kunne ellers lett ha kommet til alvorlige konfrontasjoner. Men de norske, tross all sin glede og begeistring og den gjenfunne frihet var merkelig rolig og behersket. Man hørte ingen agitasjonstalere eller provoserende bemerkninger mot de tyske soldater. Man fikk jo senere erfare at det var forræderne blant det norske folk som fikk unngjelde, angiverne, terroristene, alle de såkalte medløpere innen N.S. Vi hadde også tyskerjentene. Mot disse ble det gjort mange stygge ting som man helst hadde sett ugjort.

Da de første bølger av begeistring var lagt seg og folk var kommet mer til ro og tatt opp igjen sitt arbeid fikk myndighetene en travel tid til å rydde opp i forholdene. Praktisk talt alle som på en eller annen måte hadde hatt tilknytning til N.S., og spesielt da de aktive, ble røket ut og innsatt i

Bergens Kretsfengsel og andre fengsler. Der foreligger et fotoalbum fra den tiden hvor vedkommende har forevige hjemmefrontmenn som kommer marsjerende inn porten til Kretsfengselet med en N.S. mann foran seg. Selv har hjemmefrontmannen en skarpladd maskinpistol ved hoften. Alle fikk de sin dom, selv om de mest passive slapp med en bot. Men det falt også harde fengselsstraffer.

Korpsets råd kom sammen dette året den 13. mai hos rådets formann, Christen Tvedt i hans hjem i Persenbakken 3. Dagsordenen var:

1. Kåring av offiserer for 1945
2. Avgjørelse om deltakelse i 17. mai prosesjonen
3. Eventuelt.

Tilstede var følgende:

Bjarne Kolstad, Egil Vetaas, Agnar Olsen, Sigurd Hansen, Kjell Olsen, Otto Olsen, Arne Haarvik, Kurt Johannessen, Freddy Amundsen, Egil Larsen, Finn Christensen, Oscar Christensen, Tom Møller Christensen, Kjell Rosendahl, Aksel Koldal, Christen Tvedt og Arthur Ingebrigtsen.

Christen Tvedt overtok ledelsen av møtet til det ble valgt sjef. Han ba de tilstedeværende uttale seg om stemningen rundt i distriktet for korpset, og om hvorvidt man skulle delta med hele korpset i årets 17. mai prosesjon, eller kun fanegarden skulle stille. Etter de mange uttalelser å dømme var der stor stemning for at hele korpset skulle delta. På grunnlag av dette ble det bestemt at offiserene allerede dagen etter skulle gå rundt å verve soldater.

Tvedt opplyste at Skansens Bataljon fylte 85 år dette året. Skanses Bataljon var til sin 80 års dag i 1940 innstilt til Ørneorden, men krigen ødela dette. Denne orden har således ligget i påvente av en annen anledning til overrekkelse. Ørneordenen som skal bæres av Skansens sjef, måtte derfor overrekkes i år og Sandvikens Bataljon, som har et intimt samarbeid med Skansens Bataljon, burde møte opp til Skansens 85. års dag. Tvedt opplyste samtidig at Sandviksguttenes forening ville skjenke Skansens Bataljon et gavebrev til en tromme.

Den nykårede sjef, Egil Larsen, overtok så ledelsen av møtet og ga sine offiserskammerater direktiver om hva som måtte gjøres. Der ble i den forbindelse distribuert en fullstendig liste over effektene og hvor de befant seg. Dette gjaldt for luer, rifler og vindjakker. På de 4 dagene som sto igjen til 17. mai klarte disse unge offiserene med Egil Larsen i spissen å stable på bena 69 soldater samt hellebarder og vaiende flagg, Det var litt av en bragd, og korpset har sjelden vært vakrere i flaggtoget som ble den rene jubellagen dette året som rimelig er. Skansens Bataljon fikk også overrakt sin lenge lovede Ørneorden på sin 85 års jubileumsdag.

Sesongen ble, som alle forstår, meget kort dette året. Man fikk på langt nær avholdt de tradisjonelle arrangementer. Landtur og avslutning ble lagt til hytten på Sandviksfjellet hvor sjefen tok hele korpset med seg den 10. juni samme år. Her hadde man en festlig avslutning. Det var for anledningen trykket sanger slik at alle kunne følge med i både "Du sterke Bataljon" og i "Blomsterduft og sommervarme" som ble sunget med glød og begeistring av høy og lav med landets gjenvunne frihet og den vakre natur som bakgrunn. Det ble en minneverdig dag, og en like minneverdig og etterlenget avslutning på Sandvikstorget. Store mengder sandviksfolk var fremmøtt, og alle ga sitt besyv med for å hylle sitt gamle korps etter fem lange, mørke år. Det var ikke fritt for at en og annen liten tåre kunne skinne i øynene til eldre sandviksgutter. Det var ikke så rart.